

FORREST LEO

Un gentleman

O istorisire de netăgăduit cu privire la riscurile iubirii, căsătorie, dueluri, poezie, invenții, familie, anarhiști, aeronave, comunicarea cu diavolul, lenjerie feminină, pictură după natură, istoria explorărilor geografice etc.

Alcătuită de domnul Lionel Lupus Savage și editată cu unele obiecții de domnul Hubert Lancaster, Esq., fără a include nimic alegoric sau metaforic și fără a devia vreo clipă de la adevăr.

Traducere din limba engleză

ADRIANA BĂDESCU



UNU

În care constat că sunt sărac-lipit și remediez problema într-un mod drastic

Numele meu este Lionel Savage, am douăzeci și doi de ani, sunt poet și nu-mi iubesc soția. Am iubit-o cândva, cu bun motiv, dar acum n-o mai iubesc. E o ființă searbădă, timidă, cârcotașă, iar acum, după șase luni de viață conjugală, găsesc că situația mea a devenit de nesuportat, așa că sunt hotărât să mă sinucid.

Iată cum a început necazul meu.

Cândva demult, cu un an în urmă, când eram tânăr și nesăbuit, Simmons mi-a adus la cunoștință că nu mai aveam niciun ban. (Simmons e majordomul nostru.)

– Simmons, i-a spus eu, aș vrea să cumpăr un iaht, ca să navighez în jurul lumii.

Aș zice că, de fapt, nu aveam de gând să navighez în jurul lumii – nu sunt o fire aventuroasă și mi-aș părăsi fotoliul confortabil de la gura focului doar cu mari reticențe. Însă mi se părea o idee romantică să am un iaht cu care să *pot* să navighez în jurul lumii, în eventualitatea în care mi-aș fi descoperit brusc dorința s-o fac.

Dar Simmons (al cărui păr e sur ca un nor de furtună) mi-a răspuns pe un ton muștrător:

– Mă tem, sir, că nu vă permiteți un iaht.

– Nu-mi permit? Aiurea, Simmons, nu se poate ca un iaht să coste prea mult.

– Chiar dacă ar costa mai nimic, sir, tot nu vi l-ați putea permite.

Mi s-a strâns inima.

- Ce vrei să-mi spui de fapt, Simmons, că nu mai avem niciun ban?
- Mă tem că nu mai aveți, sir.

- Dar unde s-au putut duce?

- N-aș vrea să par critic, sir, dar aveți o anume aplecare spre risipă.

- Aiurea, Simmons! Nu cum-păr nimic altceva decât cărți. Doar nu vrei să-mi spui că mi-am irosit averea pe cărți!

- „Irosit“ nu este chiar cuvântul pe care l-aș fi ales eu, sir. Dar cărțile sunt cele vinovate, așa cred.

Ei bine, asta era. Ajunsese-răm săraci. Asta e soarta claselor superioare în lumea noastră modernă. Nu știam ce să fac și tare nu voiam să-i spun lui Lizzie – care era la

internat în momentul acela, însă, chiar și de la

distanță, e tot înfricoșătoare. (Lizzie este sora mea. Și are șaisprezece ani.) În ciuda popularității de care se bucura poezia mea, nu câștigam bani suficienți pentru a ne păstra reședința din Pocklington Place. Aveam nevoie de o nouă sursă de venit.

Și am decis să găsesc una. Fiind un gentleman¹, afacerile ieșeau categoric din discuție. Comerțul nu este o ocupație aristocratică și, în plus, pare ceva deplorabil. M-am gândit la medicină sau la drept, însă avocații îmi întorc stomacul pe dos, iar doctorii sunt, toți, niște șnapani. Așa că am hotărât: căsătoria era soluția.

Găsirea unei familii potrivite în care să intri prin căsătorie poate părea o corvoadă penibilă, însă s-a dovedit a fi de fapt chiar

¹ Cititorului minuțios îi revine datoria de a decide singur dacă domnul Savage merită sau nu această titulatură. – H.L.



Respect pentru oameni și cărți

amuzantă. Am luat în calcul doar familii cu averi uriașe, fără să mă sinchisesc prea mult de poziția socială, și, în consecință, am avut câteva experiențe deloc plăcute, dar niciuna anostă.

Babingtonii nu erau mai puțin excentrici decât erau zugrăviți în ziare și s-au dovedit a fi total nepotriviți. (Nu că aș avea eu obiecții la adresa excentricității, dar nu mi se pare o trăsătură dezirabilă la o soție.) Sir Francis Babington mi-e prieten vechi, hăcuindu-mi odată o culegere de poezii.

– Frank, l-am abordat eu într-o seară, după ce izbutisem să-i ies în cale pe neașteptate la o tură prin parc¹, cred că ar fi momentul să trec pe la voi la o cină.

(Eu detest să dau ture prin parc și o fac doar când am un motiv ascuns.)

– Îți cauți o soție, Savage? m-a întrebat el.

– Firește că nu, am replicat pe un ton rece.

Eram derutat. Nu crezusem că sunt chiar atât de transparent. Am bâjbâit după un alt subiect de discuție, însă n-am fost suficient de rapid.

– Stai liniștit, băiete, nu te critic eu!

Râdea. Sir Francis e un tip rubicond și roșcovan, iar râsul i se asortează bine cu înfățișarea.

– De fapt, ne tot gândim de-o vreme să ne descotorosim de Agnes. Nici eu și nici Helen nu ne gândim la cineva anume, așa că și tu ai fi numai bun. Ce-ar fi să treci pe la noi marți seară?

De obicei mă înclin în fața unei asemenea necuviințe, dar nu și când trec în revistă potențiali socri. Deci am declinat invitația.

Familia Pembroke era chiar pe placul meu, însă perspectiva unei jumătăți de duzină de cumnate mi se părea inacceptabilă. (O soră e deja suficient.) Am ajuns la cină, care decurgea rezonabil de mulțumitor, când mezina (Mary? Martha?) a hotărât brusc să se transforme în

¹ Vărul meu se referă, desigur, la Hyde Park. Acesta este (o spun pentru eventualitatea în care cititorul are nefericirea de a locui pe continent sau în colonii) parcul londonez frecventat de lumea bună. – H.L.

Respectiv, pentru a-mi si carti

Mr. Hyde. A sărit pe masă, s-a bătut în piept cu pumnii ei mici și a zvârlit un fazan fript în direcția capului meu. Asta mi-a pus capac.

Soții Hammersmith ar fi putut fi aleșii, dar am bănuiala că fiica lor fusese înlocuită în fragedă pruncie cu un cal.

Aș putea continua menționând familiile Wellington, Bloom și Chapman, însă discreția mea înăscută nu-mi permite s-o fac. E suficient să spun însă că arena s-a golit în scurt timp de competi-tori, iar opțiunile mele s-au redus drastic.

La urma urmei, unica posibilitate reală rămăsese cea a Lancasterilor. Erau bogați, erau respectabili, iar fiica lor era splen-didă. Trebuie să spun că, lăsând la o parte orice altă nemulțumire, Vivien este foarte frumoasă. Părul îi e de un blond patinat, ochii îi sunt de un albastru meteorologic, iar silueta îi este... ei bine, ați auzit neîndoielnic despre silueta ei. Frumusețea ei a fost cea care m-a cucerit de la bun început.

Dineul la care ne-am întâlnit a fost unul banal. Nu ceva intim, ci mai degrabă o petrecere. Am reușit să fac rost de o invitație, grație celebrității mele literare, și se părea că majoritatea oaspeților proce-daseră la fel. Whitley Pendergast era și el acolo, desigur, așa cum erau și domnul Collier, domnul Blakeney, domnul Morley, lordul și lady Whicher. (Whitley Pendergast e rivalul și inamicul meu decla-rat și, pe deasupra, un poet jalnic. Ceilalți sunt personaje literare cu o anume reputație și cu un talent banal. *Bardul Barry*, a lui Benjamin Blakeney, e o poezie pe care sper că n-ați citit-o; cât des-pre *Progresul Penthesileei*, de Edward Collier, mă tem că l-ați lectu-rat. Am uitat ce vlăstare diforme s-au scurs din penele celorlalți!) Câțiva secretari de stat completau masa, dar ar fi o dovadă de prost gust să le menționez numele aici.²

¹ Aluzie la romanul lui R.L. Stevenson, *Dr. Jekyll and Mr. Hyde*, în care protagonis-tul, doctorul Jekyll, are două fețe, cea malefică manifestându-se sub identitatea domnului Hyde. (n. tr.)

² Și eu eram prezent. Iau masa deseori la Easton Arms. Tata fiind fratele lordului Lancaster, eu și Vivian suntem veri primari. Și cum domnul Savage e soțul verișoarei mele, înseamnă că mi-e și mie văr prin alianță. Acesta este motivul pentru care am

Res Eu ședeam între Pendergast și Vivien.

...Dar am uitat să descriu scena până la final! Easton Arms, reședința din oraș a Lancasterilor, este un conac în Belgravia, decorat cât se poate de modern și cu cel mai bun-gust. Ei înșiși formează o familie modernă, cu toate că e foarte veche. Tablourile expuse pe pereți sunt insignifiante nu atât ca execuție, cât ca alegere. Dacă ar fi să închizi ochii și să enumeri șase artiști respectabili fără o finețe aparte, ai avea o imagine fidelă a ceea ce se află expus pe pereții de la Easton Arms.¹ Habar nu am de numele lor, fiindcă nu sunt la curent cu asemenea chestiuni. Dar înțelegeți ce vreau să spun.

Totul părea acolo poleit cu aur. Oglinzile, ramele tablourilor, cărțile din bibliotecă (am luat câteva de pe rafturi și am constatat că paginile erau încă netăiate) – chiar și perdelele erau bordate cu dantelă aurie. Situația părea promițătoare, iar eu mă pregăteam să fiu fermecător.

Îl cunoșteam vag pe lordul Lancaster, care are o minte neobosită, deși captivă între constrângerile impuse de viața casnică, și un fizic robust, dar pe soția lui n-o întâlnisem niciodată – și s-a dovedit a fi așa cum v-o puteți închipui din ziare, numai că mai scundă și chiar mai terifiantă.

Domnii de la petrecere își savurau trabucurile înainte de cină. Eu nu agreez trabucurile, dar apreciez ritualul bătutului pe burtă în compania semenilor de același sex înainte de socializarea de la masă. În plus, fumoarul lordului Lancaster este o încăpere de o eleganță aparte. Pereții sunt decorați cu mementouri fascinante trimise acasă de fiul său – vreo zece măști tribale din tot atâtea țări, părți de costume populare pitorești, o flintă lustruită –, iar șemineul este mare și fotoliile, luxoase.

îndrăznit să includ epigraful menționat fără a avea permisiunea lui expresă. Între noi se manifestă acea afecțiune delicată care marchează relațiile de rudenie. – H.L.

¹ Remarcați, vă rog, că această afirmație este totuna cu a declara că arta populară e una lipsită de calitate – ceea ce mă tem că ar condamna poezia domnului Savage. În plus, trebuie să specificăm, colecția de artă de la Easton Arms e recunoscută la nivel național pentru valoarea ei. – H.L.

Respectându-mă, se așeză în moduri în moduri. Ședeam destinați în modul acela vag insolent al micii aristocrații, fumând trabucuri scumpe și vorbind despre nimicuri.

Pendergast, un tip tragic de scund cu un nas peninsular, încerca să aibă un aer mai afectat decât Collier și reușea fără eforturi prea mari. Din când în când, lansa câte o insultă spre mine, însă nu aveam dispoziția necesară pentru un duel al agerimii de spirit. Eram prea ocupat să-l seduc pe Lancaster.

– Aveți preocupări politice, domnule Savage?

– Nu în mod deosebit, my lord. Găsesc că politica și artele sunt rareori companioni reciproc agreabili și, când se forțează apropierea lor, politica este cea care calcă artele pe bombeu fără un „pardon“ măcar.

El a râs ușor, dar eu am rămas serios. Să nu râzi niciodată la propriile-ți glume e un lucru pe care l-am învățat de la Pendergast (care, în acel moment, era așezat într-un fotoliu din apropiere, răspunzând la o întrebare pe care n-o auzisem cu un „Firește că nu, îi deleg asemenea lucruri domnului Savage“ și râzând în gura mare).

– Întotdeauna mi-am dorit să am timp pentru artă, a spus apoi Lancaster. Am cumpărat niște tablouri odată, dar Eleanor a pus să fie aruncate. A zis că fusese un accident și a dat vina pe menajeră, dar știi tu cum merg lucrurile astea... Probabil că a fost cea mai bună soluție. Dar Vivien... ea are asemenea preocupări, să știi.

– Serios? am murmurat.

– Desigur. Voi doi ar trebui să stați de vorbă la un moment dat. Cred că v-ați înțelege de minune.

Mă pregăteam să spun ceva, cum că mi-ar face mare plăcere, și să sugerez un viitor prilej pentru o asemenea întâlnire, când lady Lancaster a intrat în încăpere și ne-a informat că cina era servită și că deja eram în întârziere. Întreruperea m-a usturat. Dar s-a dovedit că nu era cazul, fiindcă atunci când ne-am ocupat locurile la masă, am constatat că al meu era în dreapta lui Vivien.

Dintre toți literații aflați în salon, eu eram, probabil, cel mai cunoscut. Așa se și explică, nu mă îndoiesc, faptul că fusesem așezat lângă Vivien. Lady Lancaster are o slăbiciune pentru celebritate. Nu

cochetează ea însăși cu faima, însă îi curtează pe cei aureolați de ea. (Acesta este motivul, nicidecum un interes real arătat artelor, pentru care organizează dineuri ca acela pe care îl descriu aici.) Poate că eram însă și cel mai chipeș de la masă. Menționez acest lucru nu din vanitate, căci nu sunt un tip vanitos, ci ca să subliniez importanța pe care Lancasterii o atribuie aparențelor și pentru eventualitatea că dumneavoastră nu m-ați văzut niciodată. Nu sunt nici înalt, nici scund, și sunt foarte zvelt. Am tenul palid, părul foarte închis la culoare, ciufulit, și ochii foarte albaștri – nu de un albastru ca acela al lui Vivien, dar un albastru oricum. (Albastrul Lancaster e ca al cerului cel mai senin; albastrul Savage este nuanța aceea pe care o capătă marea când e furtună. Dacă această comparație vi se pare lipsită de sens, înseamnă că nu sunteți poeți.)¹

Habar nu avusesem eu atunci, dar a fost un noroc pentru mine faptul că Vivien se apropia de cea de-a douăzeci și una aniversare, iar mama ei considera că venise – și chiar trecuse de pârg – vremea pentru a se căsători cu cineva de notorietate publică. Mariajul este o chestiune importantă pentru Lancasteri. Pentru lady Lancaster, burlăcia fiului ei a constituit și constituie încă o sursă de grea suferință. (În momentul de față, omul e prin Siberia, cred.)

Eu reușesc destul de bine să mă integrez în societate.² Nu-mi afișez ostentativ excentricitatea înăscută și nici nu mă străduiesc să par mai ținut decât sunt. Poezia publicată sub numele meu sugerează viziune, rafinament, cunoaștere, agerime de spirit și bun-gust, dar nu sminteală. Pe aceasta o rezerv acelor creații pe care le diseminez mai tainic, sub pseudonime.³ Așa cum am spus deja, celebritatea mea nu e deloc nesemnificativă, fiind cât se poate de clar că, în

¹ Se pare că eu nu sunt poet. – H.L.

² Și această chestiune rămâne discutabilă. Domnul Savage manifestă mai tot timpul un dispreț atât de acut față de societate, încât nu poți să nu te întrebi ce frustrări ascunde. Ce anume l-a cauzat? E înăscut sau dobândit? Și ar putea fi vindecabil? Dar asemenea întrebări depășesc raza de competență a umilului dumneavoastră editor. – H.L.

³ Printre acestea se numără Horatio, Britannius Grammaticus, Iucundis Eremita și Charles Greenley. – H.L.

Resurse pentru limba engleză

ciuda aerului ei feroce, lady Lancaster era un balaur mânat de dorința fierbinte de a impresiona. (Și nu mi se pare necesar să subliniez că un balaur mercantil e mult mai periculos decât unul cuminte și în banca lui.)

Așa se face, deci, că eram așezat lângă Vivien și nu cred că dintr-o pură întâmplare. Pendergast ședea în dreapta mea – lucru deranjant, dar îmi amintesc ce mi-am spus atunci, că e un preț prea mic de plătit pentru plăcerea de a sta alături de o asemenea frumusețe.

Salonul de la Easton Arms este cu adevărat grandios. Masa e lungă de vreo doi kilometri, iar în seara aceea era acoperită cu tot ce vrei, de la vânat la mistreț și de la caviar la ouă de prepeliță. Erau sosuri pe care cuvintele nu le pot descrie și budinci care îți furau mințile. Platourile de servit erau din argint, însă decorate cu superbe filigrane din aur. Nu eram eu singurul dintre oaspeți care fremăta de emoție la gândul că mânca de pe un platou ce valora, el singur, mai mult decât toată averea mea. Am fost cruțați însă de fiorul de a ține în mână unul dintre acele vase odată cu apariția unei flote de valetși, care ne-au servit într-o tăcere fantomatică, aparent controlată de lady Lancaster prin minuscule înclinări ale capului.

Cina a început și, cu toate că furișam numeroase priviri spre frumoasa mea vecină, m-am pomenit, pentru prima dată din câte îmi pot aminti, incapabil să încep o conversație. Mi-am petrecut felul întâi căutând un subiect de discuție și simțindu-mă ca un laș. Nu puteam, oricât aș fi încercat, să-i vorbesc lui Vivien. O dată am reușit să lansez o remarcă despre vreme, însă Pendergast s-a interpus între noi și a interceptat-o.

– Mă gândesc la un poem despre ploaie, știi? a declarat el, ca și când cuvintele mele i s-ar fi adresat lui.

– Cred că ploaia e suficient de generoasă pentru a trece cu vederea orice jignire la adresa ei, am replicat eu.

– Tu ai scris, la un moment dat, o poezie despre ploaie, nu-i așa, Savage? mi-a strigat Blakeney de peste masă.¹

¹ Vezi epigraful. Tocmai pentru clarificarea acestui schimb de cuvinte l-am inclus, dar și din alte motive. – H.L.

Nu mi amintesc, am răspuns. Poate că da, însă memoria mi-e încețoșată.

– Încețoșată! a exclamat lady Whicher pe un ton entuziasmat. Ai auzit, Henry? A zis că poezia lui era încețoșată!

– Un calambur jalnic, Savage! a ripostat Pendergast.

– Mi-au reușit și unele mai bune, dar acum nu mă pot auzi gândind din cauza larmei pe care o face lavaliera ta.

– Lavaliera asta, a ripostat el pompos, mi-a fost dăruită de o contesă franțuzoaică încântată de versurile mele.

– Pe la club se povestește că lavaliera nu a fost singurul lucru pe care ți l-a dăruit.

Murmure scandalizate s-au iscat la masă, așa că, după toate aparențele, înscrisesem un punct – numai că Pendergast nu era omul care să se lase cu una, cu două.

– Așa e, a replicat el pe dată, mi-a dăruit și o rentă de două sute de lire pe an, plus făgăduiala că va scoate o ediție completă a lucrărilor mele publicate. Am rugat-o să-ți aducă același omagiu, dar mi-a spus că opera ta e prea firavă ca să merite costul.

– Chiar așa? am întrebat, înhățând momeala.

Pendergast pregătea ceva și mi se părea amuzant să-l las să-și ducă planul până la capăt.

– Chiar așa, și mi s-a părut tare nemanierat din partea ei. Drept care, i-am spus: „Dar, doamna mea, fără îndoială că, puține cum sunt, versurile domnului Savage sunt cu atât mai prețioase – la fel ca spermanțetul¹“. Iar ea a replicat: „La fel ca spermanțetul, domnule Pendergast, eu nu pot înghiți poezia domnului Savage decât după ce va fi fost rafinată în foc“.

Cei din jurul mesei i-au aplaudat impetuozitatea, însă eu am rămas imperturbabil. Întotdeauna mi-a plăcut să polemizez cu Pendergast, iar în seara aceea schimbul de replici cu el era totodată o modalitate de a amâna conversația cu frumusețea din

¹ Numit și ulei de cașalot, spermanțetul este o substanță grasă, extrasă din craniul de cașalot, balenă sau delfin și folosită în cosmetică și la fabricarea lumânărilor fine. (n. tr.)

stânga mea. În plus, cheia succesului într-un duel al spiritelor este să nu-ți pierzi nicio clipă stăpânirea de sine. În vreme ce mesenii îi laudau mintea ageră, eu îmi plănuiam calm riposta. Și aproape că o aveam la îndemână, când a intervenit Vivien.

– Ce păcat, domnule Pendergast, a început ea cu un glas profund și ușor răgușit, superb și, retrospectiv privind, ca al unei sirene. Ce păcat că, la fel ca poezia domnului Savage, spermanțetul n-are nevoie de rafinare în foc!

– Chiar nu are? a strigat lady Whicher.

– Deloc. Valoarea sa e dată de compoziția chimică pură.

– Valoarea spermanțetului sau a poeziei domnului Savage? a întrebat Blakeney.

– Exact! am parat eu – și iată-mă din nou stăpân pe situație.

Am încercat să-i mulțumesc frumoasei mele salvatoare, dar prin cine știe ce alchimie inversă, cuvintele mi s-au metamorfozat într-un atac la adresa lui Pendergast și a contesei lui.

Nu vă voi mai plictisi cu urmarea duelului nostru verbal, care s-a prelungit pe durata felului al doilea și aproape pe tot parcursul celui de-al treilea. În cele din urmă am câștigat, dar victoria mi se părea searbădă, întregul episod nefiind altceva decât o perdea menită să ascundă faptul că nu eram în stare să vorbesc cu femeia de lângă mine.

Vivien a fost cea care a spart într-un târziu tăcerea dintre noi, așa că pot spune fără ezitare că vina pentru ananghia în care mă aflu acum îi aparține în totalitate. Dacă ea n-ar fi spus nimic, eu n-aș fi reușit să scot o vorbă și m-aș fi întors în seara aceea în Pocklington Place cu un sentiment de lașitate și cu reproșuri de sine care ar fi ținut o zi întreagă sau o săptămână, după care ar fi lăsat loc obișnuitei mele voioșii.¹

Așa însă, în seara aceea am plecat acasă cu o soție. Nu la modul literal, desigur – deși redusă, idila noastră n-a fost *chiar atât* de

¹ La fel ca legenda unicornului, cea a voioșiei vărului meu trăiește mai departe doar fiindcă n-a putut fi infirmată. – H.L.

scurtă. Dar când Simmons m-a întrebat cum a decurs dineul, i-am răspuns, cred, cu aceste cuvinte: „Mi-am găsit o soție și n-am nici cea mai vagă intenție s-o pierd“.

Ironia ironiilor! Dacă m-aș putea întoarce în timp în seara aceea de martie, să re trăiesc evenimentele! Ar fi trebuit să-mi mănânc porția de foie gras cu încântare, să-l ironizez pe Pendergast cu plăcere și să nu iroiesc nici măcar o privire spre creatura cumplită așezată în stânga mea. Dacă m-aș fi putut transforma în duh ca să-mi șoptesc în propria ureche, m-aș fi îndemnat deja fierbinte: „Ignoră-i prezența, domnule! Ea îți va semna condamnarea la moarte!“

Dar nu pot și nici n-am făcut-o. Așa că, la stridii, când ea m-a întrebat „Care-i părerea dumitale, domnule Savage?“, m-am întors spre ea, m-am pierdut în ochii ei afurisiți, am știut că sunt pierdut și nu mi-a păsat nici cât o ceapă degerată.

Nu vă voi povesti aici cum am curtat-o. Privind în urmă, a fost un proces de o jovialitate stranie, iar amintirea lui mă doare. Mi-a dat tot timpul un bizar sentiment de fericire arzătoare – o senzație usturătoare undeva la ceafă, o încordare plăcută în piept: ceva mai mult decât o simplă mulțumire, mai mult decât satisfacția unei partide bune.

M-am gândit că la mijloc ar putea fi senzația pe care ți-o dă îndrăgostirea, dar am constatat că, dimpotrivă, era bucuria vânătorii. Stau și mă întreb dacă n-ar fi trebuit cumva să mă fac vânător. Poate că nici acum nu-i prea târziu. Sunt sigur că Simmons are pe undeva vreo muschetă de pe timpuri; aș putea să fur un cal de la vizitiul meu și să trec la măcelărit vulpi – sau să mă îmbarc pe vreun vas spre Arctica și să-mi încerc mâna la căsăpit de foci, ceea ce nu poate fi prea dificil. Dar asta nu mai are acum nicio relevanță. Sunt poet, sunt căsătorit și sunt hotărât să mă sinucid imediat – fiindcă m-am însurat nu din dragoste, ci pentru bani, iar de când mi-am dat seama de asta, n-am mai putut scrie nimic.